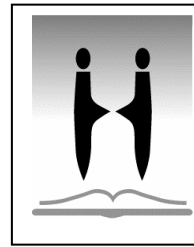

Háteigur

12. árgangur 3. tbl.

31. mars 2008

LÓAN ER KOMIN!

<http://www.hateigsskoli.is>

Frá skólustjóra

Ágætu lesendur

Frá því að síðasti Háteigur kom út hefur skólustjóri farið á ráðstefnu á vegum samtaka í Bandaríkjunum sem sjá um skipulag og þróun grunnskólanáms þar í landi. Ráðstefnan var í New Orleans og fór stór hópur skólustjóra og stjórnenda frá Menntasviði Reykjavíkur þangað ásamt nokkrum mökum, samtals 45 manns. Á hverju ári fer hópur skólustjóra í námsferð til útlanda og segja má að hver skólustjóri fari í slíka ferð þriðja eða fjórða hvert ár. Inn á milli eru svokallaðar opnar ferðir en þá eiga allir skólustjórar kost á þátttöku og ferðin til New Orleans var slík ferð. Markmið ferðanna er ævinlega það sama en það er að leita uppi þá staði í heiminum og þær ráðstefnur og námskeið sem fjalla um það sem er nýjast í menntun grunnskólabarna en einnig að sjá dæmi um góða grunnskóla.

Á ráðstefnunni í New Orleans fengu skólustjórar upplýsingar um hvert grunnskólamenntun stefnir í Bandaríkjunum. Þar fara fram margvíslegar og fjölþættar rannsóknir auk fjöldi tilrauna í grunnskólakennslu. Með því að kynna okkur það sem nýjast er þar, eins og við gerum í öðrum löndum á ferðum okkar, þá getum við í okkar litla landi hugsanlega stýtt okkur leiðir að betri grunnskóla og sparað okkur að gera mistök sem aðrir gera. Það er ekki síður mikilvægt að hlusta eftir þeim áhyggjum sem menn hafa af þróun grunnskólans og heyra af mati á því hvert stefnir. Það er gæfa okkar Íslendinga að sam hjálp er ríkur þáttur í viðhorfi og menningu þjóðarinnar og í því efni er vart hægt að greina á orðfæri stjórnmalaflokkanna á Íslandi að munur sé á milli þeirra. Enginn afneitar sam hjálpinni. Við búum við mikið öryggi í opinberu mennta- og heilbrigðiskerfi okkar sem við gleymum stundum. Það steðja hins vegar margvísleg vandamál að fjöldanum öllum af börnum í Bandaríkjunum, vandamál sem við munum vonandi aldrei þekkja en eru ill leysanleg í því landi. 9 milljón börn hafa ekki heilsugæslu, 15 milljón börn hafa ekki fyrirmyndir í lífi sínu eins og Alma Powell sagði í setningarræðu sinni og 960 börn eru fórnarlömb ofbeldis á degi hverjum. Þrátt fyrir þetta eru mörg önnur vandamál þeirra hin sömu og okkar og það er eftir

lausnum og leiðum í þeim efnum sem við hlustum. Í ræðu Ölmú Powell kom fram hvað kennarar eru mikilvægir. Hún setti þá auðvitað í bandarískt samhengi þegar hún sagði að þeir væru aðal öryggisverðir þjóðarinnar. Þeim er treyst fyrir því að koma menningunni á framfæri og þeim væri treyst fyrir því að mennta börnin í lýðræðislegum hugsunarhætti. Það er í skólafunni sem og inni á heimilunum sem lagður er grunnur að samfélagi framtíðarinnar. Þannig var tónninn sleginn fyrir þá meginhugmynd ráðstefnunnar að ekki beri að líta á börnin einungis sem nemendur heldur einstaklinga sem eiga tiltekið félagslegt hlutskipti, eru af tilteknum uppruna og hafa mismunandi greindir. Kennurum og samfélaginu beri að líta á heildarmynd barnsins og sinna því þannig. Hún vitnaði til Masaianna í Afríku og hvatti til að við tækjum þá til fyrirmyndar, því að kveðja þeirra á götu er þessi: „Hvernig hafa börnin það?“ Við spyrjum bæði á ensku og á íslensku: „Hvernig hefur þú það?“ Hún sagði líka nokkuð sem við mættum hafa í vitund okkar, að það þarf þorp til að ala upp eitt barn. Skilaboðin eru skýr, við skulum öll standa saman, gera okkar ýtrasta til að skilja hlutskipti barnanna og þannig tekst okkur að gera betur.

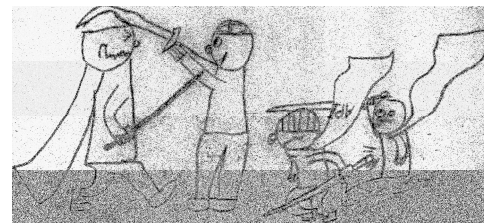
Með von um að hækkandi sól hafi nú kvatt veturinn.

Ásgeir Beinteinsson, skólustjóri

Bekkjarskemmtunin

Á bekkjarkvöldi 5. bekkjar var eitt stórt leikrit sem var um landnámsmenn með nútímaívaði og ég lék í því. Ég var *✂* Þór þrumuguð *✂*. Ég átti að binda þann sterka Fenrisúlfi með keðju, annars myndi hann tortíma öllum, en hann sleit keðjuna. Svo fengum við galdraband frá svartálfunum. En hann var klár og sagði að einhver þyrfti að láta hönd sína upp í sig. Hann Týr gerði það og úlfurinn var fastur og höndin farin af. ☹ Þetta bekkjarkvöld var frábært!

Ragnar Jósef Ragnarsson, 5. bekk
(Myndina gerði Hugi Garðarsson í 5. bekk).

Skóræningjarnir

Við í 3. SÓ vorum í leiklist í nokkrar vikur með Ásu og Steinunni og Ása kom með fullan poka af skóm. Allir fengu að velja sér eitt skópar. Við prófuðum að ganga á þeim, tókum viðtöl við þá og máluðum pörin á blöð. Við sögðum frá skónum, eigendum þeirra og í hverju þeir höfðu lent. Við bjuggum til leikrit. Allir skórnir áttu heima í Skólandi. Allt gekk vel þangað til skóræningjarnir fjórir komu og stálu öllum skónum, nema sandölunum. Allir bæjarbúar fóru þá að leita að skónum en leiðin var erfið. Við þurftum að leita um allan skólann og fara út og leysa margar þrautir. Á meðan bjuggu skóræningjarnir til helli úr teppum og púðum inni í stofu. Þegar við komum inn þurftum við að segja leyniorðið, „zúmí – súmí – gúmí“! Þá fengum við á okkur töfraduft á hárið og urðum ósýnileg. En þegar við komum inn í stofuna okkar voru nokkrir finnskir skólastjórar í heimsókn að horfa á okkur og taka myndir. ☺ Það kom okkur mikið á óvart. Við gáfum svo skóræningjunum töfradrykk (sem var búíð að „pissa í“). Þá sofnuðu þeir í hellinum og við náðum skónum aftur. Svo fengum við okkur djús og kex og kenndum skóræningjunum reglur sem við bjuggum til, um að vera góðir.

Allir í 3. SÓ

Ólafsdagar

Ég var í hópi 7 sem var leiklistarhópur og Rannveig var kennarinn okkar. Við sýndum leikrit eða gjörning. Hann var um umhverfið. Það var fólk sem labbaði upp á Esjuna og þegar það var á toppnum borðaði það nesti og henti bara ruslinu eða lét það undir steina. Það gerðist mjög oft og allt í einu var Esjan horfin og kominn ruslahaugur í staðinn. Einhver kveikti í og það fór svart ský yfir borgina. Svo fór einhver að biðja Esjuna að koma aftur og hún gerði það. Það var mjög gaman á Ólafsdögum.

Breki Guðmundsson, 5. bekk

Kettlingarnir

Einu sinni voru kettlingar að leika sér. Þá kastaði ég uppáhalds dótinu þeirra óvart í skólatöskuna mína og þeir stukku ofan í. Á leiðinni í skólann heyrði ég klór. Þegar ég kom í skólann voru Ólafsdagar. Þá bjó ég til fallhlíf og skutlu. Það var smá skemmtilegt en líka leiðinlegt. Kettlingarnir fóru þá að gægjast upp úr í skólastofunni. Svo fór ég á klósettið. Þegar ég var búinn voru kettlingarnir farnir að skoða skólann. Þeir pissuðu í skólatöskuna.

Bjartþór Freyr Böðvarsson, 1. bekk

Þjóðminjasafnið

Við lögðum af stað með strætó á Þjóðminjasafnið. Þar tók safnkennarinn Helga á móti okkur. Síðan fengum við okkur nesti. Svo klæddum við okkur upp eins og landnámsmenn og fórum að skoða safnið. Þar voru kuml og gamlir munir. Kuml eru grafir heiðinna manna og þar setja karlar hlutina sína eins og hesta, sverð og fleira. En í gröfum hjá konum var skart og fleira. Svo fórum við og fengum nafnspjald með kallinum okkar. Minn karl hét Skagi Skoftason. Síðan fórum við heim.

Darri Sigþórsson, 5. bekk

Sendibréf

Nemendur í 6. bekk áttu að semja bréf til foreldra sinna þar sem þeir áttu að ímynda sér að þeir hefðu verið fjarir þeim um lengri eða skemmri tíma. Þetta ritunarverkefni var tengt Snorra sögu, en Snorri Sturluson fór ungur í fóstur frá foreldrum sínum:

Reykjavík, 7.3. 2008

Kæri faðir

Ég vildi nú bara senda smá bréf til þín. Ég bý núna á Flugumýri í Skagafirði og það er bara fínt. Mér líður vel uppi í sveit, sem þú ættir nú líka að vita. Núna er svolítið langt síðan ég hitti þig og náttúrulega mömmu líka, því hún er farin. Venjulega er ég bara að hjálpa Sóleyju frænku að gefa dýrunum. Oftast er ég að gefa kindunum og hestunum hey og líka reyndar kúnum. Svo stundum fer ég líka á hestbak með Eiríki. Eiríkur er mjög skemmtilegur, við leikum oft. Ég fór til Sóleyjar frænku því hún fann mig eftir að þú þurftir að fara frá mér og svo dó mamma líka. En ég reyni nú ekki að hugsa mikið um það því ég veit hún mun alltaf vera hjá mér. En ég vona bara að þú getir komið við gott tækifæri og já, ég gleymdi að segja þér að systir þín Sóley, hún eignaðist tvíburaþingur fyrir hálfu ári síðan. Þær heita Heiðís Líf og Arney Inga. Þær eru algjörar dúllur. En ég verð að fara. Bæ, pabbi, vona að ég sjái þig bráðum. Ég elska þig.

Kveðja, Alena dóttir þín.

Árshátíð unglingastigs

Hinn 12 mars var árshátíð hjá nemendum á unglingastigi. Árshátíðin var að þessu sinni haldin í litlum, sætum sal í Kópavogi. Síðustu daga fyrir árshátíð var varla rætt um annað. „Í hverju ætlar þú að vera“ heyrðist í hornum. Nokkrir ætluðu að leigja sér „eðalvagn“, aðrir ætluðu á hárgreiðslustofu og sumir ætluðu hvoru tveggja. Það var augljóst að mikið stóð til. Kennarar á unglingastigi fjölmenntu á árshátíðina. Það verður að segjast eins og er að það var ákaflega gaman að sjá hve nemendur voru flottir til fara, allir í sínu fínasta pússi og margir himinháir hælur smullu á gólfum. Háhæluðu skórnir fengu seinni part kvöldsins að fjúka fram í fatahengi og margir dönsuðu á tásunum. Veisluþjónustan var með góðan mat og inn á milli rétta voru flutt skemmtiatriði, söngur, eftirhermur, ræður og leikþættir. Kennarar sungu um „þá sjálfa“ með viðeigandi danshreyfingum og léttum búningum. Síðan var dansað, dansað og dansað. Þessi árshátíð var til fyrirmyndar fyrir unglingastig. Ása Ragnarsdóttir dönskukennari

Íþróttahátíðin

Á íþróttahátíðinni var gaman! Við vorum með hópstjóra sem fylgdi okkur. Við byrjuðum öll að skokka og hlaupa. Svo fór hópur 3, sem sagt minn hópur, í Tarzan og Jane. Svo fórum við í grjónakast og þar var okkur skipt í stráka- og stelpuhópa. Eftir það fórum við á svona hlaupstöð. Við skokkuðum þar og fórum í leik með bolta. Svo fórum við í langstökk og limbó. Þaðan fórum við beint í skotbolta þar sem nokkrir unglingar og kennarar voru með. Þá fórum við í gullejuna. Svo langsíðast og skemmtilegast var reip-tog. Minn hópur lenti í 2. sæti. Þetta var ofboðslega gaman!

Martyna Úbaité, 5. bekk

Spakmæli mánaðarins:

Mikill er sá maður
sem ekki glatar barnshjarta sínu.

